

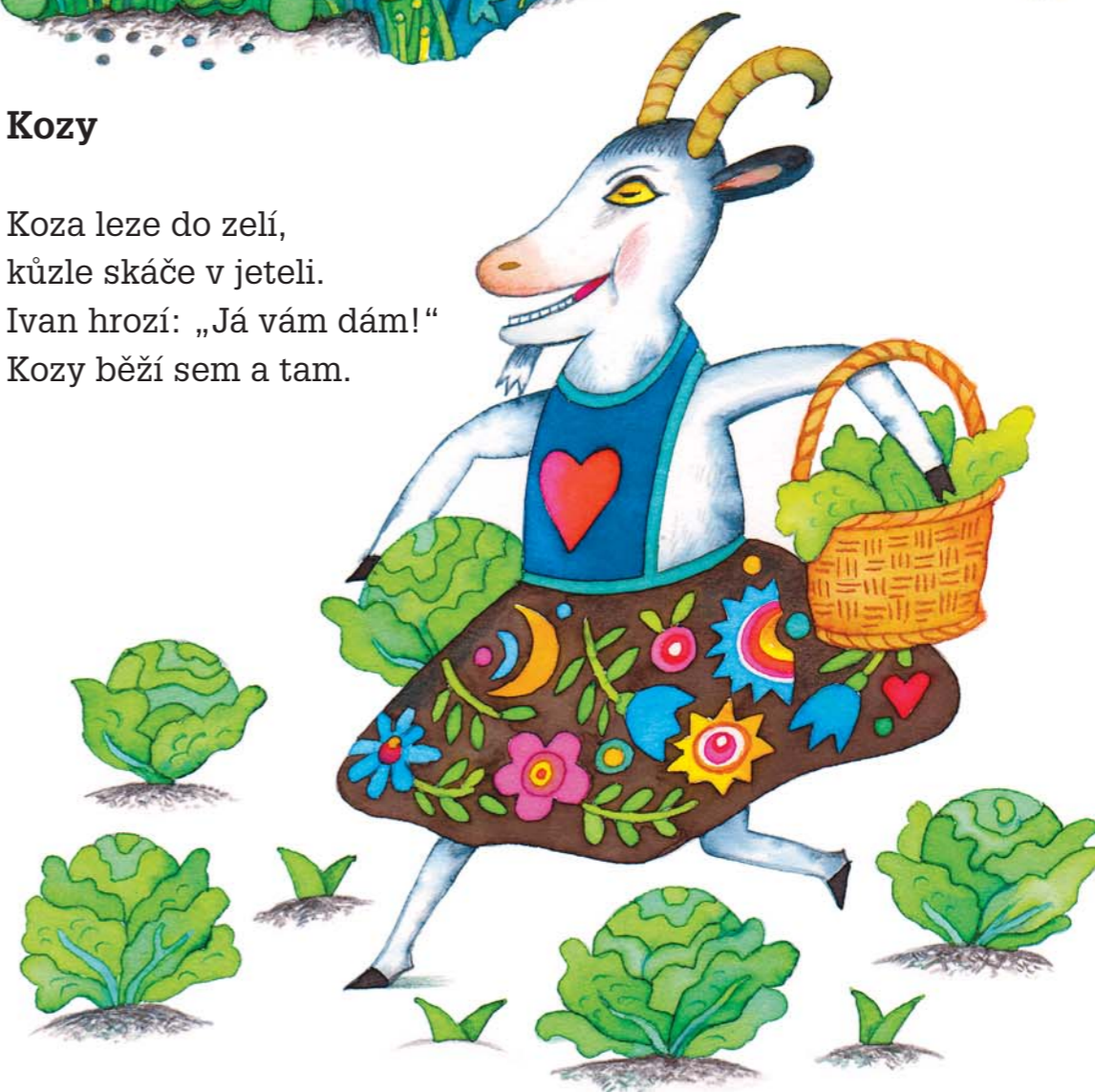
Otloukej se...

Vstávej, vstávej, píšťaličko,
spala jsi už dost,
koho potkáš na tom světě,
hraj mu pro radost.
Potkala jsem slepičku,
podala mi růžičku,
pan kohoutek zlatý proutek
za veselou písničku.

Kozy

Koza leze do zelí,
kůzle skáče v jeteli.
Ivan hrozí: „Já vám dám!“
Kozy běží sem a tam.

Ušák

Ušáku můj,
pěkně mi stůj!
Počkej tu u vrátek,
přinesu salátek,
ten bude tvůj.

Náš kocourek

Náš kocourek bělovousek –
je ho ještě malý kousek,
ale práci všude shání
od rána až do klekání.

Venku leze po jabloni,
doma zase klubko honí,
u stodůlky loví klásek,
pak se chytá za ocásek.

Jde-li moucha po výsluní,
naš kocourek hned je u ní.
A kde pavouk nitky souká,
kocourek se aspoň kouká.

Pohne-li se kvítek bledý,
kocourek jde na výzvědy
a tu září rosných kapek
rád by lapil do svých tlapek.

Na slunci i na podstřeší
celý den ho něco těší,
po práci a po robotě
tiše spinká v staré botě.

Kuřátka

Seděla za vrátky
slepička s kuřátky.
„Slepičko, maticko,
povídej pohádky.“

„Jednou byl, dětičky,
v poli klas pšeničky.“
Kuřátka: „Hihihi!“,
smějou se šelmičky.

„Byl jeden chlapeček,
zobat šel zrneček.“

Kuřátka: „Hihihi,
to snad byl vrabeček.“

„Letěli sokoli,
chytli ho na poli.“
Kuřátka honem se
pod křídla batolí!

Papírové zuby

Vyletěl si pyšný drak,
vyletěl až do oblak,
zvysoka se dívá na svět,
strašil by a neví jak!

Rozhlíží se do všech stran,
potom hrozí hejnu vran,
ale vrány se mu smály,
že je ještě malý pán!

Do šíře i do dáli
nikde se ho nebáli.
A ty zuby papírové?
Všichni se jim vysmáli.